

LBRIS

We know
books

Neale Donald Walsch

Scrisori *către un*
căutător de sens

Ce mi-a luat o viață să înțeleg

Cuprins

Inima mea e alături de tine	7
Pentru întâia oară.....	11
Frumosul visător	15
Recunoaște-te în chip de lumină	21
Suntem prunci ai luminii	27
Arată-mi-Te	31
Nimic nu trebuie reparat.....	37
Te rog să nu regreti.....	43
E plăsmuit din iubire?.....	49
Când ai încetat să mai câți?.....	55
Propria-ți viață e cea pe care vrei s-o prețuiești	61
Ce ți-a fost dat?	67
Ești o întâmplare prețioasă.....	73
Sunt vremuri în care e minunat să trăiești	77
Duioasa dezvelire	83
Cuibărește-mă în iubire.....	89
Vorbește pe limba sufletului.....	95

Fii primit	99
Ieși afară de te joacă	105
Împacă-te cu felul în care stau lucrurile .	111
Pas cu pas	117
Cea mai bună decizie pe care ai luat-o vreodată	123
Postfață	129
Indexul poeziilor	131
Biografiile autorilor	133

Inima mea e alături de tine

Nu-i ușoară această călătorie în
care am pornit cu toții.

Iar inima mea e alături de tine
în timp ce înfrunți acest periplu vechi de
când lumea – și totuși, unul ce-ți va aparține
doar ție...

Străbat acest drum de 82 de ani și o să-ți
împărtășesc cu modestie în cele ce urmează
ce am aflat și am constatat trăind atâta amar
de vreme. Sper ca lucrurile astea să-ți fie
cumva de folos și pot să-ți mărturisesc că
mi-aș fi dorit cu siguranță ca, pe când aveam
vreo douăzeci și ceva de ani, cineva să-mi fi
spus chiar și o parte din ceea ce-ți voi destăi-
nui aici.

Sau, Doamne, măcar când aveam trei-
zeci și ceva...

Adevărul este că aș fi fost fericit să mă fi
gândit la toate acestea chiar și după ce am
trecut de patruzeci de ani.

Așadar, dragă prietene de suflet, o să-ți dezvălui cum vor arăta aceste scrisori către tine:

Voi face 21 de afirmații, fiecare dintre ele fiind elementul central al unei mici epistole separate pe care am scris-o pentru tine. Fiecare scrisoare va fi urmată de o meditație delicată din operele publicate ale poetei americane Em Claire, iubita mea soție și tovarășă de viață, care mi-a arătat că poezia poate să deschidă adeseori inima într-o manieră ce îngăduie minții să cuprindă latura mai mistică a vieții, în loc să filtreze existența printr-o prismă mereu logică. Asta, firește, este ceea ce Artele au făcut dintotdeauna pentru umanitate.

Acestea fiind spuse, aș dori acum să-l amintesc pe poetul german Rainer Maria Rilke, care a compus între 1903 și 1908 o serie de mesaje – adresate unui tânăr ce aspira să fie poet – despre cum poate supraviețui ca observator sensibil într-o lume neîndurătoare. După trecerea lui Rilke în neființă, destinatarul mesajelor sale le-a publicat într-un volum scurt, intitulat *Scrisori către un tânăr poet*. Ideea și titlul cărții de față sunt în mod limpede un omagiu și, chiar dacă nimic din epistolele lui Rilke nu este pomenit sau reprodus aici, sper ca tot ceea ce am așternut în aceste pagini să fie tot un punct de sprijin, o firimitură de pâine pe potecă, o

piatră de hotar pe cărarea pe care te îndrepti către propria-ți rememorare sacră.

Am ales să numesc „conștientizare lăuntrică” fiecare dintre cele 21 de afirmații care fac obiectul scrisorilor mele, deoarece perspectiva mea este că Pământul nu e o școală la care suntem chemați să învățăm tot ceea ce-i de cunoscut despre viață. Chiar dacă unii au spus că tocmai aceasta-i menirea timpului pe care-l petrecem pe Pământ, ideea pe care v-o propun aici este că scopul lui constă în a scoate la iveală cunoașterea care există deja înăuntrul fiecăruia dintre noi.

Știu că exact asta alegi acum să faci, altminteri nu te-ai fi apucat nicicând să citești o asemenea carte...

Am plecat de-Acasă de-atâta amar de vreme,
încât nu mi-aș mai recunoaște propriul chip.

Mi-am construit Barca Vieții
și am luat-o din loc
spre largul mării,
salutându-i pe toți cei ce știau
că marea-mi va oferi
tot ce voi putea să duc
și tot ce n-aș putea –

dar mi-au făcut cu mâna și-am plecat
spre largul mării
în Barca Vieții mele:

clădită din Suflet, meșterită din Inimă.
Și cu nemărginită candoare m-am avântat

spre largul mării

și am fost departe de-Acasă
de-atâta amar de vreme, încât nu mi-aș mai
recunoaște propriul chip –

dar știu că Acasă
Casa mea
mă ține minte.

Pentru întâia oară

Tinere căutător, dragul meu...

Salutare, prietene. Habar nu am ce vârstă ai, însă presupun că ești cu multe decenii mai tânăr ca mine. Îmi este limpede că lumea are nevoie în această clipă de mai mulți oameni ca tine, cu disponibilitatea ta de a fi deschis nu doar la minte, ci și la inimă – și, dac-aș putea să născocesc o expresie, cu sufletul deschis.

(Iar prin asta vreau să spun – deschis către înțelepciunea dinăuntrul tău.)

Și te rog acum să nu lași ceea ce-am spus să te oprească brusc în loc. Faptul că am folosit cuvântul „suflet” nu înseamnă că ceea ce-ți voi oferi în aceste scrisori va fi un nesfârșit tratat religios sau un discurs spiritual. Nici măcar nu-i nevoie să crezi că există ființa „Dumnezeu” ca să tragi foloase de pe urma observațiilor despre cum merge viața pe care ți le voi transmite aici.

Poți să citești aceste epistole câte una pe zi, câte una pe săptămână sau toate

deodată. Alege ritmul ce ți se potrivește și care ți se pare firesc în curgerea vieții tale.

Pentru început, dă-mi voie să-ți rezum în nouă cuvinte mesajul de ansamblu pe care am venit să ți-l împărtășesc după cele opt decenii în care am călătorit prin viață. Ar putea să fie pur și simplu cea mai mare taină a vieții.

Iată-l...

Conștientizarea lăuntrică nr. 1

Lucrurile sunt mai profunde decât par la prima vedere.

Cu sinceritate,

Neale

Niciodată nu știi cu adevărat
când se va ivi.

Înălțându-se, pășind
pe aceeași urmă
pe care-ai lăsat-o
ieri
și alaltăieri
și, da,
pe veci dintotdeauna.

Însă uneori
acea splendidă fisură, subțire ca firul de păr,
din carapacea ta ferită cu grijă
va fi atinsă de Har.

Poți să-i zici criză sau sfârșimare
sau poți s-o socotești
întâia oară când Adevărul tău
izbutește să scape,

asemenea blândelor și insistențelor
bătăi ale unui pui

gata să iasă din ou,

gata să afle Viața

pentru întâia oară.

Frumozul visător

Tinere căutător, dragul meu...

Ai avut vreodată un vis care părea să-ți dezvăluie ceva foarte important, dar pe care nu l-ai priceput pe deplin?

Am avut un asemenea vis când eram foarte tânăr. Adică aveam vreo 9 sau 10 ani.

În vis, mă învârteam prin ceea ce păreau a fi niște filmări de familie cu scene din viața pe care de-abia mi-o începusem. Știi despre ce vorbesc: țâșneam din pat și mergeam la școală, mă împleticeam stângaci la fiecare joc în aer liber până când puștii de la terenul de joacă refuzau să mă mai primească în echipa lor, luam cina cu ai mei și-l vedeam pe fratele meu ridicat în slăvi pentru orice făcea sau zicea... chestii de genul ăsta.

Visul mi s-a preschimbat brusc în imagini cu părinții mei, în care îi vedeam pe fiecare în parte traversând viața lor. Tata se trezea în fiecare dimineață și mergea la muncă, mama făcea curățenie prin casă, copleșindu-ne cu atenția ei, pregătind cina

pe care urma să o luăm cu toții în seara cu pricina... dar, tulburător, ciondănindu-se între ei tot timpul, ridicând glasul, lovind cu palma în masă, trântind ușile și, în cele din urmă, tratându-se unul pe celălalt cu răceală. (Refuzau să-și mai vorbească în tot restul zilei – și, uneori, aproape tot weekendul.)

Frământarea emoțională produsă de amintirea certurilor mă trezea din vis și țin minte că simțeam ceva foarte bizar. În mintea mea, acel sentiment era redus la trei cuvinte.

Nimic nu contează.

Gândul ăsta îmi alunga somnul. *Nimic nu contează?* mă întrebam. Cum se poate una ca asta? Cu siguranță, contează că Mami și Tati se ceartă atât de mult. Cu siguranță, contează că nimeni de pe terenul de joacă nu mă mai vrea în echipa lui. Cu siguranță, contează că fratele meu are parte de toate laudele și că tot ce mi se părea că primesc sunt pedepse și critici.

Din păcate, aveam să fiu mult, mult mai în vârstă când am ajuns să-mi dau seama că...

Conștientizarea lăuntrică nr. 2

Nimic nu are nicio noimă, în afară de noima pe care i-o dai tu.

Când am spus „mult, mult mai în vârstă”, n-am exagerat. Când am avut această revelație, îmi începeam al 50-lea an de viață pe planetă. Până atunci, credeam că dacă îmi pierd slujba înseamnă ceva. Și mai credeam că, dacă șeful îmi elogiază munca, înseamnă ceva. Credeam că dacă pierd o dispută înseamnă ceva. Dar mai credeam și că, dacă am câștig de cauză în dispută, înseamnă ceva. Credeam că, dacă nesocotesc una sau mai multe dintre poruncile Domnului (mi se povestise despre ele când aveam nouă ani), înseamnă ceva. Mai credeam și că, dacă respect poruncile Domnului, înseamnă ceva.

Și apoi – dintr-odată, ca în visul din copilărie – conștientizarea lăuntrică nr. 2 mi s-a înfiripat în minte. Am înțeles că nimic nu contează intrinsec sau inerent. Adică în sine și prin sine. Noi *conferim* fiecărui eveniment din viață *semnificația* pe care o poartă pentru noi.

Aș vrea să-ți povestesc cum și de ce mi-a devenit limpede lucrul acesta, căci ți-ar putea schimba viața în bine, mult mai devreme decât în preajma vârstei de 50 de ani sau imediat după aceea.